

ца, а той отиде да повика Иванча. Иванчо съ радост излѣзе изъ къщи, защото ще отиде на расходка съ обичния си другарь Петърчо.

Двамата другари взехъ кошницата и тръгнахъ къмъ лозята. Когато стигнали на лозето, най-напрѣдъ напълнили кошницата съ гроздѣе, че сетнѣ си набрали отборъ гроздѣе за ѣденіе. На южния край на лозето имаше посѣти дини и пжпешы . Иванчо отиде и откъснхъ единъ голѣмъ но неоздрѣлъ добръ пжпешъ. Взѣхъ пжпеша и гроздѣето и седнхъхъ подъ сливата да ядхътъ. Иванчо разрѣза пжпеша и даде на Петра единъ рѣзень. Петърчо взе единъ гроздь и захванъ да яде гроздѣе и пжпешъ. А Иванчо му казалъ: „не яждъ гроздѣе и пжпешъ, защото ще си поврѣдишь стомахътъ и послѣ ще те втресе. Петърчо не го послушалъ, а се наямъ добръ съ гроздѣе и пжпешъ. Иванчо ялъ само пжпешъ, а гроздѣето оставалъ за у дома си.

Като се наядохъ, станхъхъ да си отиватъ. По пжтътъ имало едно бистро кладенче което извирало отъ дънерътъ на една върба край брѣгътъ на ближната рѣка. Петърчо се напилъ съ вода и поканилъ Иванча да седнхътъ подъ върбата на сѣнка на почивка. Иванчо му се помолилъ да не пижтъ вода и да не сѣдхътъ подъ сѣнката умерени но той не го послушалъ. Слѣдъ половинъ часъ тръгнали да си отидатъ. едвамъ що стигнали до тѣхъ Петърчо го втресло и за дълго врѣме не можелъ да оздравѣе. Той изгубилъ по болестъ една година отъ училището. Когато се събиралъ съ Иванчо, все му дохождало на умъ почивката